

[Arbejdsministeren]

sionerede selskaber at tage ligestillingshensyn ved besættelse af EFG-praktikpladser.

Jeg vil i min besvarelse af spørgsmålet gerne gøre opmærksom på, at der efter ligebehandlingsloven (lov nr. 161 af 12. april 1978 om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v.) er pålagt enhver arbejdsgiver pligt til ligebehandling af kvinder og mænd. Forpligtelsen gælder således også det offentlige, der ved besættelse af ordinære eller ekstraordinære EFG-pladser skal tage ligestillingshensyn.

Jeg kan oplyse, at undervisningsministeriet har indgået en rammeaftale med Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening og Københavns og Frederiksberg kommuner om en henstilling om fremskaffelse af uddannelsespladser i den offentlige sektor i årene 1982-84. I rammeaftalen er der ikke optaget bestemmelser om kønsvotering. Forholdet er imidlertid det, at der inden for den offentlige sektor er indgået ca. 3 gange så mange uddannelsesaftaler inden for HK-området som inden for andre fagområder, og at en væsentlig del af disse aftaler er indgået med kvindelige elever.

De umiddelbart tilgængelige tal er ikke opdelt på praktikpladser oprettet i offentlige institutioner og praktikpladser oprettet i private virksomheder, men jeg kan oplyse, at inden for kontorfaget har 23 pct. af de søgende mænd og 26,2 pct. af de søgende kvinder fået anvist praktikplads.

Jeg finder herefter ikke, at der er nogen særlig grund til at indskærpe lovgivningen om ligebehandling for så vidt angår den offentlige sektor. I stedet mener jeg, at der bør sættes ind med metoder, der i højere grad kan motivere kvinderne til at søge uddannelse inden for fag, der traditionelt betragtes som mandsdominerede.

Spm. nr. S 302

Til *undervisningsministeren* (9/12 83) af:

Birkholm (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at det borgerlige frisind samt slagordet »Frihed for Loke såvel som for Thor« har sine kraftige begrænsninger, når det drejer sig om styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner, og det endda i selve Grundtvigs 200. år?«

Begrundelse

I 1982 og 1983 foretog undervisningsministeriet efter beslutning i folketinget en omfattende høring af de højere uddannelsesinstitutioner vedrørende erfaringerne med den nugældende styrelseslov. Svarene fra institutionerne udtrykte samstemmende stort set tilfredshed med den nugældende styrelseslov, og man fandt ikke behov for ændringer. Nu fremlægger ministeren et udkast til ændringer af styrelsesloven, som radikalt vil ændre denne og medføre øget centralisering. Ministeriet affejer nu disse enstemmige høringsvar, fordi de gik ministeriet imod, med en bemærkning om, at høringssvarene var »udtryk for denne tilvænnning til styrelsessystemet, men det må desuden tages i betragtning, at alle officielle svar stammer fra organer, der består af medlemmer, der selv er valgt inden for det bestående system«. Med andre ord: Først prøver man at få ændret loven ved hjælp af en høring, og da den ikke går, siger man, at der jo er tale om »tilvænnede«, forudindtagede personer. Hvis demokratiet ikke vedtager det, man ønsker, laver man demokratiet om eller suspenderer det, synes devisen at være.

For at sikre sig imod gentagelse denne gang har man i følgeskrivelsen af 23. november 1983 til høringen om de nu foreslåede ændringer klart sagt: »... De grundlæggende intentioner i lovforslaget må anses for at ligge fast, men ministeriet finder det dog rigtigst at give institutionerne lejlighed til at kommentere lovforslaget, i særdeleshed for så vidt angår bemærkninger af lovteknisk karakter«. Denne høring, hvis frist i øvrigt allerede er sat til 15. december 1983, er altså en parodi, hvor man kan få lov at rette kommentarer i forslaget, som ligger fast, koste hvad det vil. Ministeriet har hele tiden ønsket at få disse ændringer igennem uanset hvad, og kunne det ikke lade sig gøre på den ene måde, måtte det gøres ved simpel magtbrynde.

Samfundsdebattøren Bertel Haarder skriver bl.a. i sin bog »Statskollektivism og spildproduktion« fra 1973 følgende: »Den mest nærliggende løsning havde været afskaffelse af centralismen og indførelse af gensidig frihed i folkeskolen ... Kendetegnet på den upartiske statsmagt er netop, at den tillader den enkelte i hjem og skole at være partisk, dvs. tro mod det, der for den enkelte